

ETSIVÄPARI TAKKU JA TUPPI

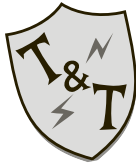
KAAROKSEN KALSARIT

TAMMI

SAM COPELAND ⚡ JENNY PEARSON

Kuvittaneet ROBIN BOYDEN ja KATIE KEAR

Tekijöiltä on julkaistu aiemmin:

SAM COPELAND

SAMI MUUTTUU KANAKSI

SAMI MUUTTUU HIRMULISKOKSI

SAMI MUUTTUU MAMMUTIKSI

JENNY PEARSON

FREDDIEN SUPERIHMEELLINEN SEIKKAILU

USKOMATTOMAT ENNÄTYSTENRIKKOJAT

ETSIVÄPARI TAKKU JA TUPPI

KAPOKSEN KALSARIT

SAM COPELAND ja JENNY PEARSON

Kuvittaneet ROBIN BOYDEN ja KATIE KEAR

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
TUCHUS AND TOPPS INVESTIGATE: THE UNDERPANTS OF CHAOS

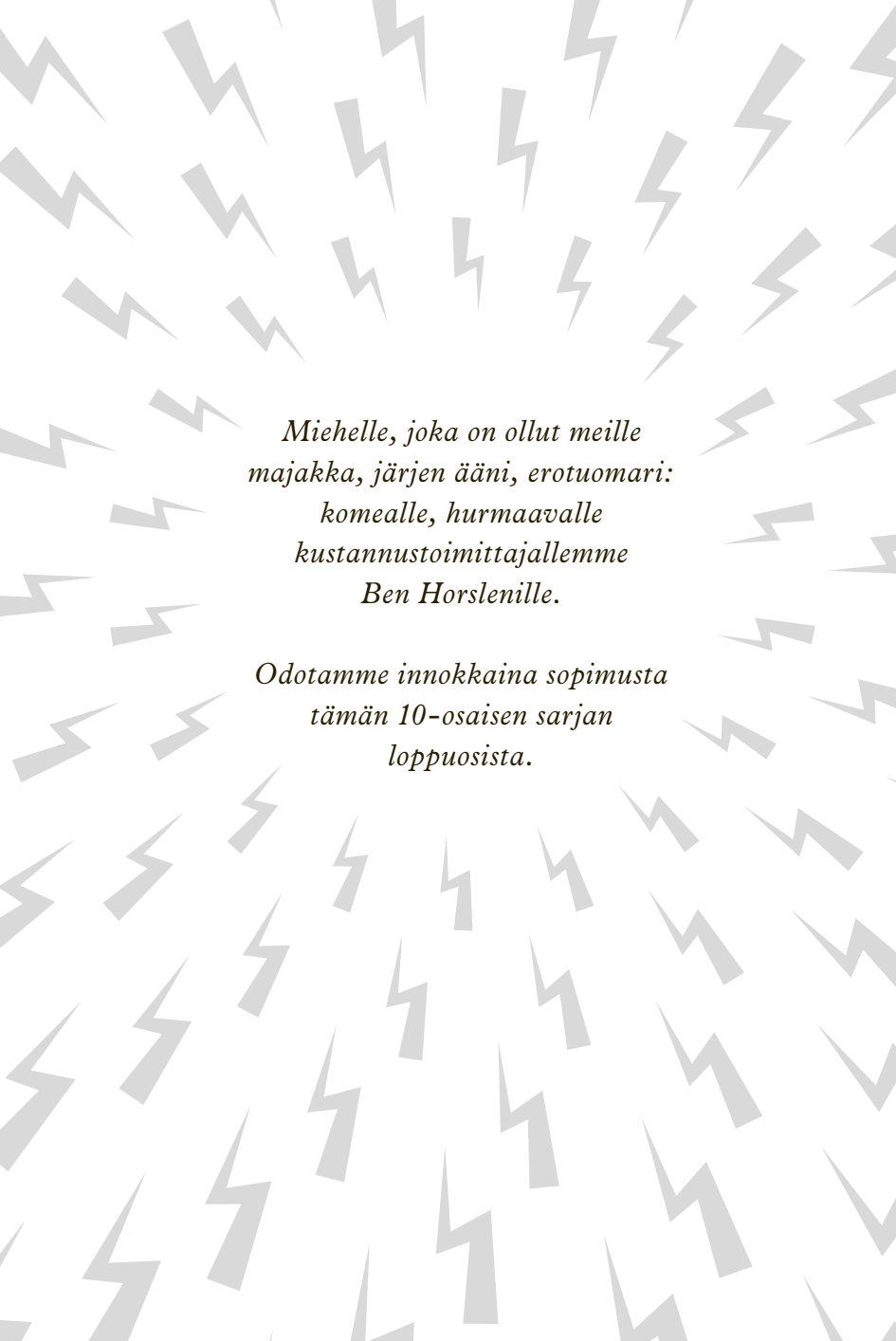
First published as THE UNDERPANTS OF CHAOS in 2022 by Puffin, an imprint of Penguin Books Ltd which is part of the Random House group of companies.

Teksti © Sam Copeland and Jenny Pearson, 2023
Kuvitukset © Robin Boyden and Katie Kear, 2023
Esilehden kuvat © Shutterstock, 2023
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja Tammi, 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4807-3

*Miehelle, joka on ollut meille
majakka, järjen ääni, erotuomari:
komealle, hurmaavalle
kustannustoimittajallemme
Ben Horslenille.*

*Odotamme innokkaina sopimusta
tämän 10-osaisen sarjan
loppuosista.*

LUKU 1

AGATHA

Minun nimeni on Agatha Tuppi, olen yhdeksän vuotta vanha ja – nyt tulee mahtava juttu – olen etsivä JA vakooja!

Jep, etsivä-vakooja tai vakooja-etsivä, kumpi vain kuulostaa paremmalta.

Jos kuvittelet, että olen liian nuori olemaan sekä etsivä että vakooja, voin kertoa että olet väärässä. Pahasti väärässä. Viime vuonna onnistumisprosenttini tapausten ratkaisemisessa oli sata.

Ensin ratkaisin Pikku Outokodon ahmijan tapauksen. Kerroin opettaja Omppuperälle, että Ralph oli syönyt Thomasin nakin, ja ensin opettaja kyllä vähän vauhkoontui, koska luuli minun tarkoittavan Thomasin Nakki-nimistä mäyrä-

koiraa eikä nakkia, mutta sitten Ralph joutui jäämään välitunnin ajaksi sisälle.

Lisäksi ratkaisin opettaja Omppuperän kadonneiden rillien tapauksen (hänen päässään), Dipan kadonneen kynän tapauksen (hänen korvansa takana) ja Samin kadonneiden lenkkareiden tapauksen (hänen jalassaan). Mitäs tähän oikein sanoisi? Asiakkaat eivät aina ole terävimmästä päästä.

Mutta tänä vuonna vakooja-etsivätoimintani joutui kunnon testiin, koska koulussa alkoi tapahtua todella todella kummia.

Kun ensimmäisen kerran tajusin, että jotain oli meneillään, oli neljännen luokan neljäs päivä, neljäs päivä sen jälkeen, kun äiti oli saanut kaksoiset eli Nigelin ja Trevorin, neljänsien huonojen yönien jälkeinen päivä ja neljäs päivä, kun olin joutunut laittamaan aamiaisen sekä itselleni että muille veljille ja siskoille.

Minulla oli Bethanyn kanssa työvuoro koulun kanalassa. Oli meidän vuoro ruokkia kanat, mutta Professori McGotgola ja Kotniss Everdeen

olivat lähteneet karkuteille, ja niiden pyydystämiseen meni aikaa, ja siksi olin aika kuumissani, kun pääsin takaisin luokkaan.

Meidän opettaja, neiti Happ, selosti juuri täyttä häkää, että varainkeruusta saatu rahamäärä oli tarkoitettu käyttämään uuteen automatisoituun kirjastojärjestelmään. Kaikki olivat kiukkuksia, sillä kouluneuvosto oli anonut pihalle pomppulinnaa, mutta nyt rahat annettaisiinkin jollekin Minerva-nimiselle firmalle.

Olin juuri istuutumassa, kun yhtäkkiä huomasi, että ilmassa kareili **VÄRISTYS**.

Ensin luulin, että olin kuvitellut koko jutun. Ehkä olin vielä hermona kanojen takia tai ehkä minulla oli univajetta, koska uudet vauvat olivat pitäneet minua hereillä yöllä. Ehkä minulla oli vain vähän liikaa kaikkea.

Vaan ei.

Tuntui kuin jokainen ihokarva olisi ritissyt sähköä.

”Huomasitko?” kysyin samassa pöydässä istuvalta Ernieltä.

Ernie laski liimapuikon, jota oli nuoleskellut.

”Ai mitä?”

”Huomasitko sen oudon **VÄRISTYKSEN** ilmassa?”

Ernie kohautti olkapäitään, sanoi: ”En”, ja jatkoi liimapuikon lipsuttelua.

Toinen poika meidän pöydässä, Jordan Otsahies (jonka isä on koulun huoltomies) lävisti pyyhekuminsa lyijykynällä ja sanoi: ”Sinä se tässä outo olet, Agatha Tuppi.”

Se oli tosi ikävästi sanottu, mutta en ollut kuulevinani, sillä kaikkia ihmisiä ei tietenkään ole siunattu yhtä tarkoilla aisteilla kuin minua.

Neiti Happ jaaritteli siitä, miten valtavan hauskaa meillä olisi tänä vuonna, kun saisimme tutustua kivikauteen, ja samalla minä katselin ympärilleni ja yritin keksiä, mikä **VÄRISTYKSEN** oli aiheuttanut. Olikohan jossain auki ovi tai ikkuna, josta tuli vetoa?

Nokkela ajatus, mutta pieleen meni – **VÄRISTYKSELLE** ei löytynyt mitään selitystä.

Aprikoin asiaa edelleen, kun musiikki alkoi. Samanlainen musiikki soi aina siinä telkkariohjelmassa, jossa osallistujat opettelevat tanssimaan ja heillä on kimaltavat vaatteet ja paljon oranssia meikkiä.

Tähyilin taas ympärilleni, mutta en nähnyt mistä musiikki tuli. Tuntui melkein kuin se olisi soinut oman pääni sisällä.

Työnsin sormen vasempaan korvaan ja viputin vähän, jotta musiikki loppuisi.

Ehei. Se vain jatkui.

Huomasin, että aloin tahtomattani huojua mukana. Itse asiassa minuun iski tarve, väkevä tarve – melkein *ylivoimainen* tarve – alkaa tanssia. Se oli ERITTÄIN OUTOA, sillä minä en todellakaan ole mikään tanssija.

Vakooja-etsivävaistoni sirisivät. Nyt oli tapah-
tumassa jotain KUMMALLISTA. Siitä olin tsil-
joonaprosenttisen varma.

Vilkaisin taas ympärilleni ja huomasin, että kaikki luokkakaverit huojuivat musiikin tahdissa. Ernien kielikin lipsui rytmikkäästi.

Tuuppasin häntä. ”Mistä tuo musiikki tulee?”

Hän ei vastannut. Sen sijaan hän laski liimapötkön pöydälle, työnsi tuolinsa taaksepäin, kiersi pöydän ympäri Jordanin eteen ja sanoi: ”Saanko luvan?”

Kuvittelin, että Jordan mottaisi häntä nenään, mutta ei. Jordan tarttui Ernien käteen, niiaa niksautti ja sitten he jo pyörähtelivät luo-
kan lattialla. En voinut uskoa silmiäni.

Tuijotin heitä hypnotisoituneena. En olisi halunnut kääntää katsettani, mutta aivan yhtäkkiä minäkin pomppasin pystyyn ja harpoin tuolissaan hytkyvän Rahulin eteen.

Ei, Agatha, kiljuin mielessäni. Mitä olet tekemässä?!

Pakko tanssia!

ÄLÄ TEE SITÄ!

Laatikkoaskel, täältä tullaan!

PANE VASTAAN!

Liuku, käännös, pyörähdys!

PANE VASTAAAAAAN!!!!

Ja sitten kuulin oman ääneni sanovan: ”Hei Rahul, pannaanko foxtrotiksi?”

Pudistelin päätäni, jotta hän tajuaisi, etten oikeasti halunnut panna foxtrotiksi.

Hän katsoi minua suurin, kauhistunein silmin, joiden ilme sanoi: *Tahdon äidin luo!*

Mutta hänen huuliltaan tuli: ”Mielihyvin, Agatha. Toivoinikin että pyytäisit.”

Ja sitten mekin liitelimme ympäri huoneen.

Samoin koko luokka. Kolmekymmentä vasta-hakoista valssaajaa ja lisäksi neiti Happ, joka oli tempaissut parikseen opetusluurangon nimeltä Luuranko-Bob ja kiidätti sitä hurjissa tanssin-pyörteissä.

Anelin äänettömästi käsiäni päästämään irti Rahulista, mutta en vain pystynyt pysähtymään. Minulla oli kauhea tarve tanssia.

Ajattelin: Tässä se nyt on. Loppu. Heitän henkeni suorittaessani promenade pivot -askellusta Rahulin kanssa. Hetkinen – miten voin edes tietää, mikä promenade pivot -askellus on?

Yhtäkkiä huoneessa kareili uusi **VÄRISTYS**, yhtä äkillinen ja yllättävä kuin ensimmäinenkin.

Siinä samassa kaikki pysähtyivät ja katsoivat tanssiparejaan äärettömän ällistyneinä.

Ernie yritti vetää kätensä Jordanin kädestä. Se taisi olla vähän tahmea liimasta, sillä hän joutui nykäisemään pari kertaa ennen kuin pääsi vapaaksi.

Neiti Happ viskasi poloisen Bobin tylästi

syryään ja katsoi ympärilleen ensin hämmentyneenä mutta sitten ärtyneenä.

”Kaikki istumaan heti!” hän ärähti, ja kaikki istahtivat lattialle. ”Ei lattialle! Omille paikoille!”

Me nousimme ja menimme pöytien ääreen.

Pakko myöntää, että olin aika häkeltynyt. Kurkotin pöydän yli ja kysyin Ernieltä ja Jordanelta: ”Siis mitä ihmettä tapahtui?”

He tuijottivat minua ihmeissään.

”Miten niin?” Ernie kysyi.

”Miten niin miten niin? Tarkoitan tietysti tanssimista!”

”Mitä tanssimista?” Ernie kysyi.

”Kaikki alkoivat äsken tanssia! Sinä ja Jordan tanssitte yhdessä.”

”Suu kiinni!” Jordan suhahti. ”Ei me tanssittu!”

”Kyllä tanssitte! Olitte itse asiassa aika hyviä.”

”Oltiin vai?” Ernie oli selvästi vähän mielisään.

”Suu kiinni, Ernie!” Jordan huusi. ”Ei täällä kukaan ole tanssinut! Mitä sinä höpötät?”

”Ettekö te tunteneet **VÄRISTYSTÄ?**”

He tuijottivat minua.

”Ja sitten kaikki vain ponkaisivat pystyyn ja alkoivat tanssia. Ja sitten **VÄRISTYS** tuli uudelleen.”

”Miksi sanot sen sanan noin aavemaisella äänellä?” Ernie kysyi ja raaputti liimaa hampais-
taan.

Jordan nyrpisti jo entisestäänkin nyrpistynyttä naamaansa. ”Olet kyllä tosi outo tyyppi, Agatha. Mistä sinä nyt oikein puhut?”

Katsoin ympärilleni. Kaikki käyttäytyivät taas ihan tavallisesti! Rahul piirteli vihkoonsa, Bethany kieputteli tukkaansa ja tuijotti ulos ikkunasta, Ralph kaiveli nenäänsä. Äsken kaikki olivat panneet jalalla koreasti, mutta nyt kukaan ei selvästi muistanut mitään!

Ja silloin oivalsin: olin ainoa, joka muisti äskeisen Outouden.

Siis ennen uuden tyypin tuloa.

THE
LITTLE
TAKKU

Jotain hyvin hämärää on tekeillä Pikku Outokodon kaupungin alakoulussa...

Kun kummallinen **VÄRISTYS** iskee kouluun, kaikki muuttuu pähkähulluksi. Opettajien ja oppilaiden on ihan pakko tanssia, koulun kanat aloittavat munataistelun ja tyypeille kasvaa parta. Ja mikä ihmeellisintä, kukaan ei muista hetken päästä mitään.

Vakooja-etsivä Agatha Tuppi, 9 vuotta, päättää selvittää asian. Hän on ainoa, joka ei unohda kummia sattumuksia, kun ne ovat ohi. Tai melkein ainoa, sillä uusi luokkatoveri Lenny Takku muistaa ne myös. Pystyykö etsiväpari Takku ja Tuppi päihittämään kamalat kalsarit ja transilvanialaiset hirviöt? Onnistuvatko he pysäyttämään **VÄRISTYKSET** ennen kuin pieni kotikaupunki vaipuu unholaan? Voima piilee kirjoissa, erityisesti yhdessä...

Avaa minut! Käännä sivua!

Kaaoksen kalsarit aloittaa uuden,
huippuhauskan alakouluikäisten
etsiväsarjan!

L84.2

ISBN 978-952-04-4807-3

www.tammi.fi

